Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 45 (1089) * miercuri 9 noiembrie 1966 * 8 pag. 30 bani

PRIMĂVARĂ ÎN NOIEMBRIE

Toamna a trecut prin livezile și peste loturile școlilor din raionul Călărași, cu poala plină de mere domnești cerate, de ionatane și pere parfumate, încinsă cu știuleți roșcați de porumb și la urechi cu ciorchinii de rubin ai strugurilor. De la sămînța minusculă pînă la fructul împlinit elevii au îngrijit cu pasiune culturile, ba chiar și animalele. Și totuși, au apărut nemulțumiri: secretul lui Nicu e dat în vileag, Sandu își ia argumente din istorie, dar Georgeta rămîne tot nedumerită.

Dacă veniți cu mine la pag. a 3-a veți afla amănunte

VREȚI SĂ FACEȚI O PLIMBARE PRINTR-O PĂDURE... FERMECATĂ? Citiți în pagina a II-a „ÎN ÎMPĂRĂȚIA CODRULUI".

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

MEDALION SADOVEANU

Cîte nu-ți spune o carte! Dar mai multe? Pionierii clasei a VII-a de la Școala generală nr. 4 din Făgăraș au organizat un medalion literar dedicat marelui nostru scriitor Mihail Sadoveanu. Au citit numeroase lucrări, au selectat fragmente, au căutat să afle ce au spus alți scriitori despre Sadoveanu, au adunat fotografii.

Și iată că ziua stabilită a sosit. Elevul Bulborea Gheorghe a vorbit colegilor despre viața scriitorului, Colțea Elena a citit povestirea „Un om necăjit", iar Udrea Maria și Marcu Maria au prezentat alte cîteva opere sadoveniene.

OMAGIU

În parcul de la marginea orașului Turda se află mormîntul domnitorului Mihai Viteazu.

Nu de mult, pionierii și elevii claselor a III-a și a IV-a de la Școala generală nr. 7 din oraș au vizitat aceste locuri. Tovarășele comandante le-au evocat figura domnitorului, le-au vorbit de eroismul și patriotismul său, iar copiii au recitat poeziile „Cea din urmă noapte a lui Mihai cel Mare", „Mihai și călăul", „Mihai la pădurarul" de Dimitrie Bolintineanu.

Un mic omagiu adus la împlinirea a 365 de ani de la sfîrșitul tragic al voievodului Mihai, domn peste cele trei țări române.

Desen: R. DULDURESCU

ÎN ÎMPĂRĂȚIA CODRULUI

Desen : Stela CREȚU

O pădure fermecată?

Uite că am trăit să aud și așa ceva : că există o pădure fermecată. Și unde credeți că mi-a fost dat să aflu vestea asta senzațională ? Cumva în Africa, la Izvoarele Nilului ? Nu. În Patagonia ? Nici! Între legendarele fluvii Tigru și Eufrat ? Nu ! La Buhuși am aflat. Am auzit-o la liceul de-aici, din gura unor pionieri care mi-au vorbit despre pădurea Lescana aflată în apropierea orașului. Ziceau că zînele, zmeii și balaurii mișună peste tot, ba că există în ea și-un palat ca-n basme.

Vă închipuiți cît eram de uimit.

Așa că am și pornit-o spre Lescana.

Urechilă cel isteț

O pădure tare frumoasă, dar una ca toate celelalte. Nici pomeneală de ceva... fermecat. Tocmai mă gîndeam să mă întorc din drum cînd, din marginea unui luminiș, a țîșnit un... măgar miniatură, vorba lui Topîrceanu. Ridic repede aparatul de fotografiat, cu gîndul să-l imortalizez pe peliculă. Iepurele însă se oprește, se-ntoarce spre mine în două lăbuțe și-mi zice :

— Nu mă împușca, voinice! Cruță-mi viața că poate ți-oi fi și eu vreodată de folos cu ceva.

Eu, ce să mă mai încurc în explicații, mă-nvoiesc pe loc :

— De acord. Cu condiția să mă lămurești ce i-a făcut pe pionierii de la liceul din oraș să creadă că pădurea este fermecată.

— Pădurea noastră fermecată ?!...

— Întocmai. Popescu Silvia mi-a spus că s-a întîlnit aici cu o zînă bună. Și că pe taică-său, tot în pădure, era să-l răpească un... zmeu. Iar Marcu Dumitru zicea...

N-am mai apucat să-mi termin vorba. Urechilă s-a pornit pe un rîs de credeam că are să plesnească. Cînd s-a mai potolit, a început să-mi povestească pe-ndelete :

— Una dintre plăcerile pionierilor de la liceu e să vină în pădure și să culeagă ciuperci. Astă-vară, pe cînd eu eram puișor pricăjit, a venit și Silvia cu alți colegi. Cum s-a întîmplat, că au dat peste mine. Și zor-nevoie să mă prindă. Da' ce, eu parcă m-am lăsat ? Fugeam cît puteam.

— De ce n-ai stat ? Crezi că n-ai fi dus-o mai bine acasă la Silvia decît în pădure unde oricînd poți cădea în ghearele vulpii ori ale lupului ?

— Vai de păcatele mele ! Se vede că nu știi că pionierii de la liceu și-au înjghebat în școală un colț zoologic. Dacă mă prindea, mi-ar fi umplut pielea cu paie. Cît îi privește pe cei doi cumetri, vulpea și lupul, iar nu știi ceva : că pionierii care vin foarte des prin pădurea noastră, cum dibuiesc unul dintr-ăștia, îl și pîrăsc la vînător, iar peste trei zile cel mult pielea jivinei atîrnă pe gard, la uscat. Dar m-am luat cu vorba. Cum îți spuneam, Silvia după mine. Și tocmai cînd să mă apuce de urechi, a căzut într-o groapă. Eu, se-nțelege, m-am ascuns numaidecît. Silvia a ieșit de-acolo și abia atunci și-a dat seama că s-a rătăcit. Și-a strigat colegii, dar nu i-a răspuns nimeni. De teamă, a început să plîngă. Tocmai atunci, pe o potecă a apărut o bătrînică. Ea i-a arătat drumul spre oraș. Nu era însă nici un fel de zînă. Eu o cunosc, e dintr-un sat apropiat. Despre... zmeu însă nu știu nimic.

— Eu am fost zmeul ! — se auzi atunci un glas puternic din apropierea noastră.

Toate enigmele sînt dezlegate

Cînd mi-am întors privirile, am rămas uimit de ceea ce am văzut. Cel care vorbise era un cerb mare, cu coarnele rămuroase. Pe lîngă el, împrejurul meu, se adunaseră pe nesimțite o mulțime de alți „locatari" ai pădurii : cîteva căprioare, vreo trei mistreți fioroși, doi arici, un stol de gaițe, o veveriță, niște mierle, cîțiva scatii...

— Uite cum a fost cu zmeul — începu cerbul. Astă-vară, într-o după-amiază dormeam într-un stufăriș. Deodată am auzit zgomot și văd o umbră apropiindu-se de mine. Am crezut că-i vreun lup. M-am repezit, l-am luat în coarne și l-am aruncat în sus. Abia după asta am văzut că era tatăl Silviei, care aduna fragi împreună cu ea. Silviei i-a făcut plăcere să mă compare cu un... zmeu !

După ce cerbul și-a terminat povestea, în luminiș s-a stîrnit o zarvă de nedescris. Fiecare „locatar" voia să-mi vorbească despre pionierii de la liceu, pe care-i cunoșteau bine. Cu greu am putut să fac un pic de ordine.

Căprioarele și mistreții au început să-i laude spunîndu-mi că vin în pădure și le pun iarbă, mălai și jir în ieslele și teicile pregătite de pădurar. Alții însă i-au... reclamat. Niște pițigoi și o mierlă mi s-au plîns că, mai ales în timpul verii, cînd pionierii organizează serbări și excursii în pădure, le concurează la cîntat și că toată suflarea pădurii vine să-i asculte pe ei și nu le mai dă nici o atenție soliștilor băștinași. O furnică s-a prezentat în fața mea cu o jalbă într-un vîrf de pai, în care se vorbea amănunțit despre săniușul pe care-l practică pionierii, dîndu-și drumul pe coastele pădurii, pe covorul gros de frunze care alunecă la vale. În urma acestui sport, multe mușuroaie au fost distruse. Și, tot cam așa de mult, îi deranjează și foarte desele concursuri de orientare ale pionierilor.

Îi ascultam, zîmbind, pe acești mici „reclamanți". Pe mine mă interesa însă cu totul altceva : povestea cu balaurul pe care Marcu Dumitru îmi spusese că l-a răpus într-o luptă pe viață și pe moarte, și cea cu palatul ca-n basme, descoperit în pădure de Pintilie Ion și alți doi colegi de-ai lui. O gaiță mi-a povestit că „balaurul" fusese de fapt un pricăjit de șarpe pe care Dumitru îl făcuse inofensiv doar cu o lovitură de nuia. Despre „palat" mi-au vorbit cei doi arici. Era o colibă părăsită, pe care Pintilie și prietenii lui o aranjaseră un pic, și unde veneau în fiecare duminică. Nici vorbă de prînzurile bogate ca la curtea lui Nabucodonosor pe care ei ziceau că le serveau aici. Mîncau ciuperci culese din pădure și pește prins în Bistrița, mîncăruri perpelite pe jeratic.

*

Spre seară, cînd m-am întors la Liceul din Buhuși i-am găsit pe pionieri așteptîndu-mă. De departe i-am văzut că zîmbeau, ca unora cărora le reușiseră o șotie grozavă.

— Asta vă era pădurea... fermecată, cu zîne, zmei, balauri și palate ca-n basme ?

— Chiar fermecată n-o fi ea ! Mi-a spus Silvia, zîmbind. Dar acum, după ce ați văzut-o, cred că sînteți de acord cu noi că-i... fermecătoare.

Ce puteam să mai zic, ce puteam să mai fac ? Mai ales că aveau dreptate: pădurea Lescana, mult îndrăgită de ei, în care-și petrec clipe dintre cele mai frumoase e, într-adevăr, fermecătoare.

Constantin DIACONU

DUMINICĂ LA CONSTANȚA

Cînd toamna e însorită, cînd copacii își colorează în roșu frunzele, cînd zilele sînt frumoase și marea e liniștită și cenușie, nu poți sta în casă uitîndu-te la televizor sau citind o carte. Așa ceva s-a întîmplat și cu copiii de la Școlile generale nr. 24, 14, 11, 13, 23, 25, 26, 8, 17 din Constanța. Unii dintre ei au pornit pe urmele trecutului istoric al orașului : la zidul de nord al Cetății Tomis și în parcul arheologic, la muzeul de arheologie și la lucrările de restaurare ale mozaicului roman. Alții, în autobuze sau autocare au făcut turul orașului în cadrul temei „Toamna în orașul nostru". Mulți au pornit în expediții spre ruinele Istriei, ale cetății Adamclisi sau la Tropaeum Traiani. În același timp, la Casa pionierilor, în cercul micilor aeronavomodeliști, copiii își îmbrăcau costumele de marinari pentru festivitatea de deschidere a cercului.

În port, un grup mare de pionieri se îndreaptă spre nava „Timișoara". Pe puntea navei, aliniați în careu, pionierii marinari și sutele de invitați de la Școlile generale nr. 2, 12, 28, 24, 25 și Liceul nr. 3 ascultă cu atenție faptele echipajului navei, povestite de tovarășii Chiriță Mihai, Cravcenco Stefan — fost pionier și tînăr absolvent al școlii de marină. Un frumos salut de răspuns e rostit de pioniera Trifu Livia de la Scoala generală nr. 11. Urmează vizitarea navei.

Seara, pe faleza ce domină plaja orașului, sutele de pionieri întorși din aceste drumeții și excursii se adună în jurul unui foc de tabără. În sunetele fanfarei, cei peste 2 000 de pionieri au încheiat această zi de duminică cu o uriașă horă dobrogeană în jurul focului de tabără.

La terminarea focului, din miile de piepturi ale copiilor s-au înălțat ca un omagiu adus partidului iubit : acordurile cîntecului pionieresc „Azi e zi de sărbătoare".

Prof. Toma MAREȘ

FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU EI

„Așa mi-a spus Suzana...", „Suzana a obținut locul întî". „E părerea Suzanei..."
Vă întrebați poate cine e Suzana? De ce cuvîntul ei e hotărîtor? Iorga Suzana *(comuna* Victoria, *raionul* Brăila) *e fruntașă la învățătură. Ea este cea care inițiază cele mai interesante activități, remarcîndu-se la serile literare, la serbări și la sport.*

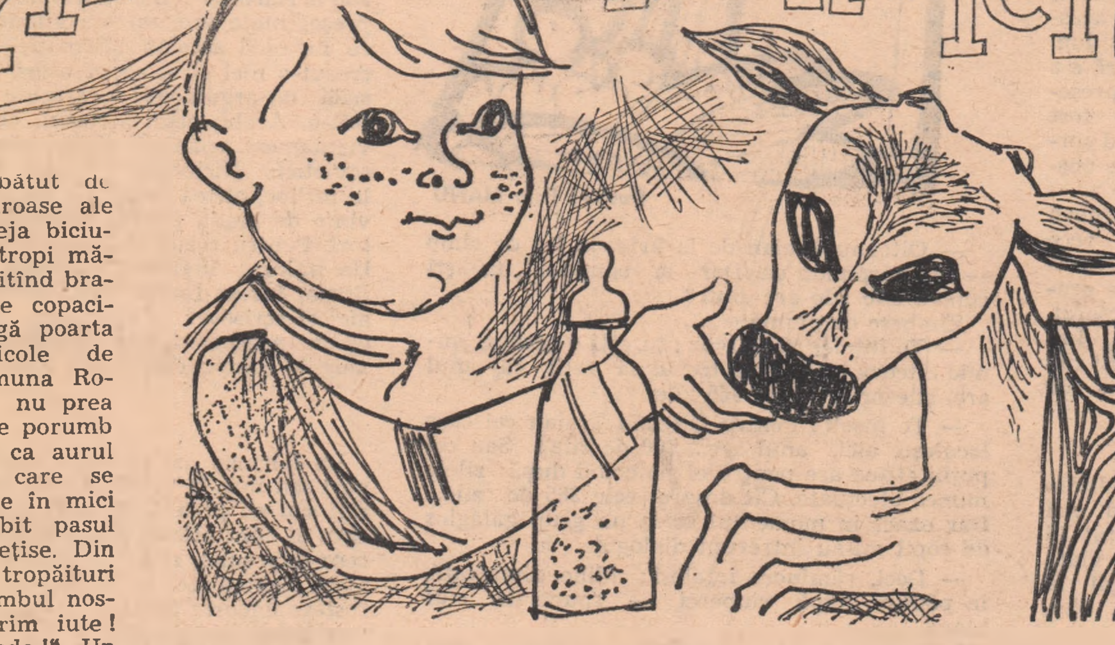

Pentru ca experiența să-ți reușească, trebuie să cîntărești bine substanțele ce se vor topi, în minunea chimică. Și cum despre Dinescu Emilia, din clasa a VIII-a, de la Școala generală din comuna Oești-Argeș, se spun numai lucruri bune, fiind una din fruntașele școlii, socotim că nu-i de loc nepotrivită afirmația noastră: experiența chimică de laborator va reuși în mod sigur!

Pentru încercările sale literare, băieții îi spun în glumă „scriitorul". Brădeanu Marinaș *din comuna* Chirnogeni, *raionul* Negru Vodă *învață foarte bine la toate obiectele. Limba română e însă materia lui preferată. Dorește ca notele de 9 și 10 pe care le-a obținut pînă acum să fie urmate de altele, tot atît de bune. Marinaș se străduiește, el știe că notele vin potrivit cunoștințelor.*

Primăvara în noiembrie

Un vînt rece, abătut de peste bălțile neguroase ale Dunării, se învîrteja biciuind văzduhul cu stropi mărunți de ploaie, agitînd brațele noduroase ale copacilor. În curte, lîngă poarta cooperativei agricole de producție din comuna Roseți, o grămadă nu prea mare de știuleți de porumb strălucea potolit ca aurul vechi, sub ploaia care se prelingea pe boabe în mici pîrîiașe. Am grăbit pasul căci ploaia se întețise. Din urmă m-au ajuns tropăituri și strigăte: „Porumbul nostru! Să-l acoperim iute! Haideți, mai repede!" Un stol de copii se repezi cu rogojini și într-o clipă porumbul dispăru. În drum spre școală am intrat în vorbă.

— Tare mi-a fost frică că ploaia o să ne strice munca, îmi spuse o fetiță cu ochii negri, sclipind de fericire.

— Da! I-am dus grija! Am alergat chiar acum în recreație, o întrerupse Ciurea Lucreția din clasa a VI-a D, scuturîndu-și cu palma picurii de ploaie din cîrlionțul blond ițit de sub băsmăluță. Știți, clasa noastră s-a întrecut cu clasa a VI-a C la depănușat porumb, dar au cîștigat ei, adăugă ea, arătînd spre Pința Maria, fetița cu care vorbisem la început.

— Cu o diferență de doi știuleți! rîse vioi, clipind ironic, un băiat cu nasul cîrn, tot îndesînd ceva prin buzunare. Copiii chicotiră cu ochii țintă la buzunarul lui Piperea Victor din care se vedea vîrful portocaliu al unui morcov. Găsise el „ceva bun" pentru urecheatul lui de acasă. Astă vară era cît p-aci să moară. De atunci Victor s-a hotărît să se facă veterinar.

BOABE ȘI FIRE DE GRÎU

Frigul ne-a gonit mai iute către școală. Pe cărarea de la intrare ploaia își continua polca neobosită. Pe lîngă noi o fetiță cu codițe blonde trecu în grabă ducînd niște borcănașe în mîini.

— A! Uite-o pe Rîșnoveanu Anastasia dintr-a VII-a. Aduce semințe la laborator.

Cu nasurile turtite de geam priveau afară la fîșia verde doi băieți: Ștefănescu Gheorghe și Vîlcea Petruș din clasa a V-a. Priveau grîul semănat de ei. Acum își țin firele drepte ca niște ace lucind în ploaie. Panselușele își tot clatină capetele lovite de stropii grei, de parcă ar aproba cu amărăciune semeția grîului. Pe obrajii de catifea li se scurg șiroaie de lacrimi. O să vină iarna, gerul o să le usuce răsucindu-le codițele plăpînde și grîul, grîul, tot bine o s-o ducă sub cojoaca de nea. În spatele școlii, crengile caișilor din livadă curățate de uscături de către elevi se apleacă una către alta, se depărtează, se zbat pocnind uscat.

Glasul clopoțelului ne-a amintit că recreația se sfîrșise.

SECRETUL LUI NICU

Cînd am ajuns în comuna Modelu, frigul se întețise. Cîteva vrăbii zgribulite s-au aciuat tăcute sub streașina grajdului de la cooperativa agricolă de producție. Înăuntru e cald. Miroase a fîn proaspăt. Dintr-o boxă un vițel își întinde botul umed spre biberonul cu care-l hrănește un băiat în uniformă de elev. E Voinea Nicolae din clasa a VI-a. Prieten bun cu Moșneagu Gheorghe, îngrijitorul, Nicu vine aici de îndată ce are puțin timp liber. Dar nu știe nimeni. Și totuși secretul, secretul lui a fost descoperit! Chiar acum, o dată cu un val de aer rece, au pătruns în grajd cei dintr-a VII-a. E ora de practică agricolă. Inciudat, Nicu își trece degetele prin părul tuns mărunt, lăsînd-o cu greu pe Oltenacu Mariana să-i ia locul. „Favoritul" său își lasă cu plăcere mugurii cornițelor mîngîiați de degetele fetei. (Între timp aflasem că Mariana o să urmeze liceul agricol).

— Văd că iubești mult animalele, Mariana!

— Îmi sînt dragi. Acum cînd a dat frigul am mai mult timp pentru ele. Vara, îmi îngrijesc legumele din grădină. Am pus la cale o experiență cu boabe de fasole... Rezultatul... la primăvară.

GROPILE DACICE

Lîngă grajd, neluînd în seamă frigul, două mogîldețe se tot agitau. Ca unul mai priceput, Băgăițeanu Alexandru din clasa a VII-a îi explică colegei lui, Colțea Georgeta din clasa a VI-a A, cum se însilozează nutrețul.

— A fost băgat în gropi, în niște gropi mari, lipite cu lut, așa cum făceau odinioară dacii, pentru depozitarea grîului...

Degeaba! Georgeta nu se împacă cu un gînd: cum se poate ca porumbul să stea la adăpost, iar pomii ei dragi, perii, merii, caișii, să îndure colții gerului. Pînă și o tufă de ricin a mai rămas verde, acolo, pe locul din spatele școlii, de unde au recoltat în toamnă boabele lucioase de ricin...

Și totuși pomii Georgetei adună sevele care vor țîșni în april, grîul așteaptă iernatul, pămîntul e pregătit pentru culturile de primăvară. E un fel de primăvară ciudată. O primăvară de noiembrie.

Viorica NICOLAE

UMOR

— Ionele, ai vărsat călimara pe covorul cel nou!
— Nu-i nimic, mămico, nu era călimara mea!

★

— Alo, Gică?
— Alo, da!
— Scuză-mă că te sun la ora asta. Spune-mi, te rog, ce număr de telefon ai tu?!

★

Care este cel mai mare cal de șah?
...Calul troian! A făcut mat o cetate întreagă!

★

Dar cel mai mic pod?
...Podul palmei.

Fără cuvinte

Zile la Hărman

Desen : Puiu MANU

Pe Tîmpa toamna este roşie. Sau cel puţin aşa este pădurea cu frunzele ce mai dansează graţioase pe crengile copacilor. Postăvarul însă trage de timp : brazii lui semeţi şi verzi încearcă să alunge ruginiul toamnei, să ne facă să credem că... Dar frunzele late cît palma, arse de soare, înşirate pe caldarîm, pe care doar vîntul sau vreo ploaie rece le mai zburătăcesc, tresaltă, se învîrt, se învîrt şi ne amintesc indiscutabil, că da, este toamnă. Din senin miroase a fum şi a frunze arse. În maşina ce alunecă pe dunga albicioasă a şoselei, oamenii veniţi cu treburi la Braşov se întorc acasă vorbind între ei, discutînd sau pur şi simplu uitîndu-se pe fereastra maşinii. Aşa cum fac şi eu.

★

— Ştiţi cumva unde este sediul cooperativei agricole de producţie ? — mă adresez unui tînăr, care, puţin ironic, puţin mirat că-i pun o asemenea întrebare, îmi răspunde rar, fără nici o urmă de grabă :

— Eu sînt de aici, din Hărman. Iar sediul cooperativei pe care-l căutaţi dumneavoastră este pe strada aceasta, drept înainte, chiar pe trotuarul pe care ne aflăm acum, noi doi. Spun în grabă un „mulţumesc" şi pornesc după indicaţia tînărului.

PREŞEDINTELE

Nu ştiu cît timp a trecut de cînd ascult oamenii vorbind. Treburile ce le pun la cale, felul în care vorbesc despre ele dovedeşte că ei sînt de aici, că aparţin pămîntului pe care-l muncesc. Îl privesc cu atenţie mai ales pe bărbatul acesta scund, pe tovarăşul preşedinte Gîrceag Ion. Despre el ştiu destul de puţine lucruri : că s-a născut aici la Hărman, că din 1950 este preşedintele acestei cooperative şi că în 1959 a fost decorat cu Ordinul Muncii clasa I-a. Îl aud vorbind despre intenţia de-a mări averea obştească la 18 000 000 lei...

Apoi oamenii au terminat de discutat. Cineva a deschis o fereastră. De afară intră aer rece de toamnă. În birou rămîn numai eu cu tovarăşul preşedinte. Cercetează cu atenţie nişte grafice. Şi ochii lui încordaţi, parcă s-au micşorat. Am impresia că e obosit. Şi nu ştiu de ce, îmi trece prin minte să-l întreb cîţi ani are. El mă priveşte puţin nedumerit, parcă surprins de ideea mea. Apoi îmi răspunde :

— Nu ştiu. Mai bine-zis nu mai ştiu.

— ? !

— Da. Cînd văd cîte lucruri bune realizăm am impresia că sînt tînăr, tînăr... Cînd mă gîndesc că cooperativa noastră a împlinit 16 ani, ştiu că tot atîţia ani au trecut şi din viaţa mea. Dar dacă mă mai gîndesc că doi copii ai mei sînt studenţi ştiu precis că au trecut... oho, o mulţime de ani !

DECORAŢIA

Ideea unui dialog cu... cele 300 case noi construite la Hărman mi-a venit în momentul în care tovarăşul Gîrceag mi-a spus că în 1962 cooperativa a fost decorată cu Ordinul Muncii clasa I-a. Aşadar...

— Cine-o fi locuind în casa asta mare şi frumoasă ? — mă adresez în glumă, clădirii din faţa mea.

— Olteanu Traian de la brigada I-a de cîmp — îmi răspunde ea. Dar ia spune-mi, tu ştii cumva cîte zile are anul ?

Zîmbesc de gluma ei...

— Te înţeleg şi te scuz : tu eşti o casă şi nimic altceva, aşa că va trebui să reţii că anul are, ştie orice copil, 365 zile.

— Te înşeli ! Pentru Olteanu Traian cel care locuieşte aici, anul are... 500 de zile ! Sau cel puţin atîtea are pentru el judecînd după zilele muncă efectuate. Cît despre cele 365 de zile... Dar exact în momentul acela un grup gălăgios de copii mi-au întrerupt dialogul.

— Deci, rămînem înţeleşi : mîine dimineaţă, în pădure, după ciuperci — spune un ciuf blond.

În dreptul caselor se salută şi se despart. Aşa cum fac părinţii lor cînd vin de la cîmp.

Unul dintre ei a rămas în urma celorlalţi. Pe el îl cunosc şi ştiu că-l cheamă Cristoloveanu Adrian. Este băiatul lui Cristoloveanu Petre, brigadier la brigada I-a zootehnică. El, împreună cu familia sa, sînt cunoscuţi în comună ca ţărani harnici şi oameni de cuvînt. Lumea îl respectă. De aceea l-au ales şi secretar de partid pe cooperativă. Şi Adrian, băiatul lor le seamănă. Învaţă bine.

„AUGURIAMO UNA SEMPRE MAGGIORE PROSPERITA..."

Cooperativa are un adevărat muzeu de drapele, insigne, mici amintiri lăsate de sutele de delegaţi, veniţi din lumea întreagă, în vizite sau în schimburi de experienţă, aici la Hărman. Preşedintele spunea : „Din nord pînă în sud, din est pînă în vest pămîntul şi-a trimis soli la Hărman". Eu am zîmbit gîndindu-mă că preşedintele este un om glumeţ. Dar pentru cei ce nu cred această afirmaţie — aşa cum n-am crezut-o nici eu — cooperatorii din Hărman posedă un argument : o carte de onoare. Am răsfoit-o. Arabi, cehi, africani, chinezi, germani, vietnamezi, spanioli, sîrbi, austrieci, cubanezi, sovietici. Niciodată n-am văzut, adunate la un loc, atîtea limbi ale pămîntului. Erau cuvinte de laudă pentru cooperativă şi cooperatori. Pentru rezultatele lor, pentru munca lor... Un italian, inginerul Perrini Giuseppe din Roma, fusese foarte impresionat de ce văzuse aici şi scrisese : „Auguriamo una sempre maggiore prosperità alla cooperativa cosi come ai singolo componenti e alle loro famiglie". *)

★

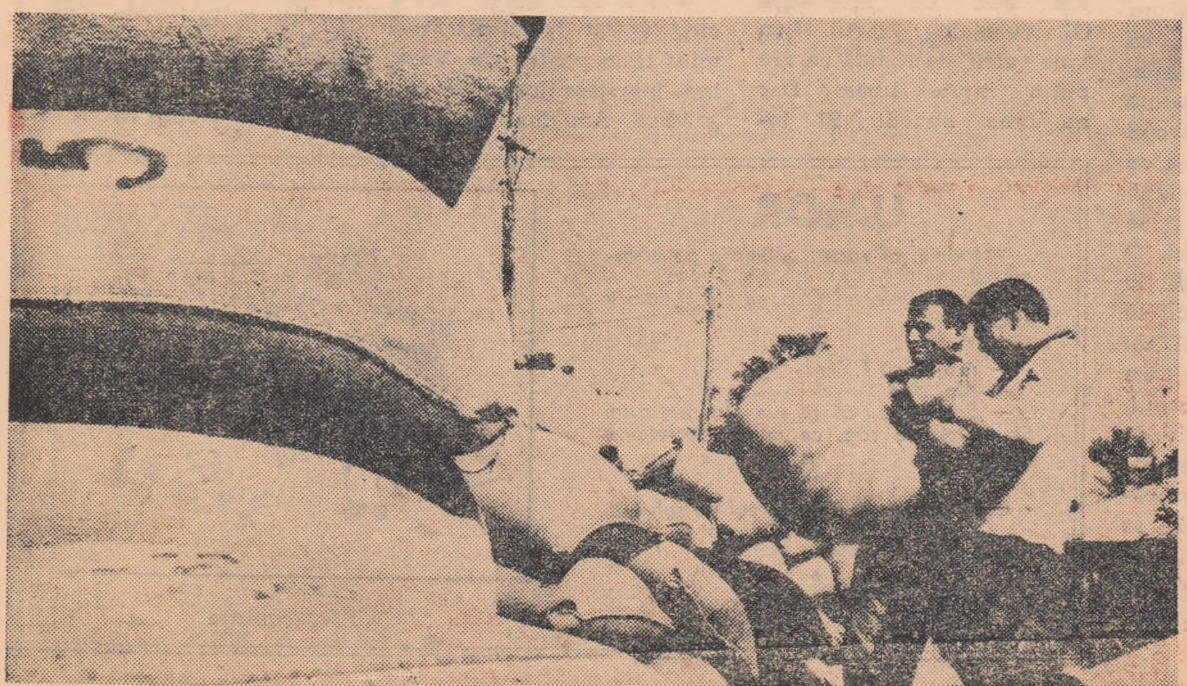
La Hărman am cunoscut mulţi oameni. Tineri sau mai în vîrstă. Veseli sau gravi. Vorbăreţi sau nu prea. Însă, indiferent de felul cum erau şi cum arătau ştiam despre toţi că muncesc împreună, zi de zi, pentru un lucru grav, mare. Pentru acel cuvînt pe care oamenii mari îl rostesc uneori : fericire. Şi acum, cînd mă întorc acasă, mă gîndesc la toţi cei pe care i-am cunoscut, la preşedinte, la pomii care şi-au dăruit fructele şi la Tîmpa unde toamna este tot roşie, şi, vorba italianului din Roma, îmi vin şi mie în minte cîteva cuvinte : „Auguriamo una sempre maggiore felicità". Sau cum se zice pe la noi, „multă fericire !".

Elena SKIBINSKI

---

*)Urăm mereu o mai înaltă bunăstare cooperativei cît şi fiecărui component şi familiilor lor.

TOAMNA SE NUMĂRĂ ...SACII PLINI CU ROADE

MAMEI

Soarele îşi dăruieşte lumina pămîntului
Şi pămîntul se bucură,
Şi rîde
Cu dinţi albi de ghiocei şi lăcrămioare.
Vîntul se dăruieşte cîmpiilor
Adunînd ploile,
Să ridă pînă în spicul bobului de grîu.
Primăvara se dăruieşte oamenilor.
Şi copiilor.
Eu mă dăruiesc ţie, mamă,
Cu toate faptele şi gîndurile mele bune.

OVIDIU SCHADT ERVIN
elev cl. a IV-a
Şcoala generală nr. 15, Braşov

LA ZI LA ZI

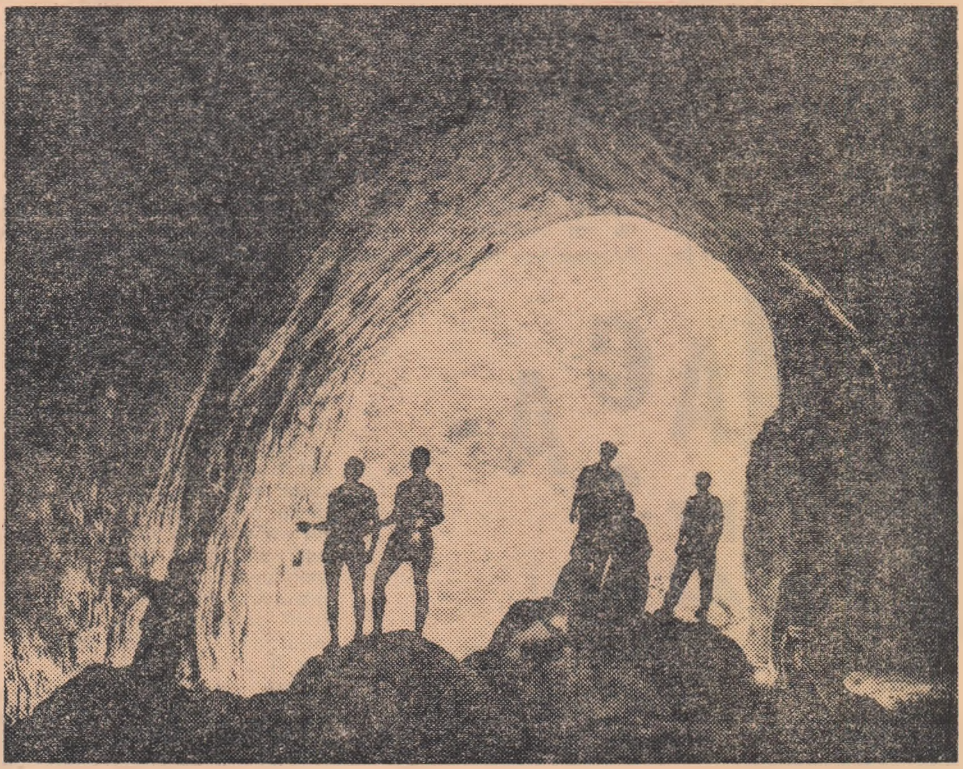
O VESTE BUNĂ pentru copiii dornici de a învăța înotul: cu începere de la 1 noiembrie a.c., se redeschid cursurile de inițiere la înot, organizate de Școala sportivă de elevi nr. 2, București, la bazinul acoperit de la sediul școlii, din str. Traian nr. 165. Cicluri-le cursului au o durată de 30 zile și cuprind cîte 2—3 lecții pe săptămînă. Instruirea copiilor este asigurată de cadre didactice cu o îndelungată experiență în această muncă și o bună pregătire profesională.

Înscrierile (numai pentru copiii între 4 și 14 ani) se fac la sediul școlii, zilnic, între orele 9—12. Informații se pot obține la telefonul 21 55 05.

APROAPE 20 000 DE COPII de vîrstă preșcolară din regiunea Crișana se îndreaptă în fiecare dimineață spre grădinițe. Aci, ei află multe lucruri noi și frumoase, deprind îndeletniciri utile, își petrec timpul în chip plăcut. Rețeaua de grădinițe — formată astăzi în regiune din 437 unități, din care mai mult de două treimi în mediul sătesc — a primit la acest început de an de învățămînt cu peste 1 000 de copii mai mult ca în anul 1965. Aceasta ca urmare a înființării unor grădinițe noi la Oradea, Marghita și în comune din raioanele Oradea și Simleu.

Curiozități ale naturii:

PEȘTERA MEZIAD

În regiunea Crișana, nu departe de Beiuș, se află unul din punctele de atracție ale Munților Apuseni; peștera Meziad. Din lupta îndelungată a apei cu tăria stîncilor, natura a creat aici adevărate opere de artă. Încă de la intrare, vizitatorul se trezește dintr-o dată într-o adevărată lume de basm. Ca să vizitezi peștera, trebuie să treci mai întîi printr-un portal boltit, de dimensiuni gigantice, pe al cărui tavan lumina de afară se luptă cu întunericul din adîncuri.

Dacă pătrunzi în sala mare pe care imaginația poporului a denumit-o Proclamarea Republicii, te întîmpină ghirlande de stalactite și stalagmite, colonade ornamentale, draperii pe pereți, jilțuri naturale, bogat împodobite.

În altă parte, apa s-a prelins pe pereți în șuvoaie paralele, construind „orga mare" ale cărei tuburi uriașe scot melodii bizare, la cea mai mică atingere.

La Meziad apar imagini din toate zilele: „claia de fîn", „coșul cu albine", „dulapul", „slănina afumată", minunata „cunună de flori", pe care meștera natură le-a dăltuit de-a lungul secolelor cu multă gingășie și migală.

„Sala liliecilor" găzduiește mii și mii de lilieci, care s-au adunat parcă într-un ciorchine uriaș spînzurat de tavan.

În „Sala de oase", un morman de schelete de urși ne fac să ne dăm seama că exemplare uriașe de urși au populat cîndva sălile și galeriile peșterii, ca stăpîni ai acestor minunate palate subterane.

Pentru vizitator, peștera Meziad este o poveste scrisă în calcar, povestea luptei milenare dintre apă și stîncă.

Drum prin pădure

Cîte nu-ți vin în minte la un drum lung, cînd singurii tovarăși ți-s propriile tale gînduri! Uite, bunăoară acum, pădurea tace, rîul de-alături privește și el cărarea cu ochii mijiți, abia dezlipindu-și geană de geană după noaptea de somn. Doar cîte-o zvîrlugă de-i tulbură unda limpede, verde, în care copacii înalți se oglindesc după baia de rouă.

Cărarea se pierde nehotărîtă în labirintul verde. Și dacă n-ai ști-o așa, cum îți știi gîndurile, ori cum îți cunoști satul pitic din inima pădurii, te-ai pierde undeva, în paradisul de verdeață.

— Și parcă tot ar fi bine să mă pierd în pădure!... suspină micul călător.

Dar ceva, ceva așa, ca o părere, ca o... nu știu; nu știe nici el ce anume; dar ceva îl îndeamnă la drum.

Soarele și-a găsit să-i zîmbească după un eucalipt gigantic. Degeaba însă — acum n-are timp de taifas. Poate la întoarcere... Poate.

Razele lui fierbinți și zburdalnice trezesc păsăretul aciuit între crengi. Concertul pădurii s-a pornit dintr-o dată și micul călător zorește: azi, naiba știe cum s-a făcut, a cam întîrziat...

Dar ce-o fi acolo? Acolo, jos, sub tufa aceea... Da, da — acolo. Ceva lucește în soare, cu luciri de mărgăritare. O fi... Pașii copilului ezită o clipă pe cărare.

— Să fie o comoară? Ei, și de ce nu?!

O clipă, și iarba înaltă îi îmbrățișează picioarele firave, iar băiatul se-apleacă iute să ridice părerea aceea de comoară zvîrlită sub tufă. Un șarpe saltă speriat între ierburi și flori, și se pierde într-o văgăună, unde e sigur că își va afla scăparea. De n-ar fi atît de tîrziu... Și de n-ar fi ocupat cu peticul acesta de hîrtie... Ei da, așa e — din toată comoara rodită de jocul zburdalnicelor raze ale soarelui și de închipuirea băiatului, n-a rămas decît peticul acesta de ziar, picurat cu argint din roua nopții, cules de jos.

Iarba înaltă îi gîdilă coapsele, îi umezește trăistuța cu cărți, îl zgîrîie pe picioare. Dar băiatul n-o simte, nu-i e de ea; ochii lui negri aleargă pe peticul lui tipărit. Dar ce-a zărit?

— **Te-gu-ci-gal-pa... Tegucigalpa** — silabisesc buzele lui. Aha, asta-i capitala țării noastre! Ia să vedem mai departe... **Potrivit unor statistici...**

Statistici, statistici... Ce-or fi alea? Eh, nu știu... Dar să citesc mai departe:... **din cei peste 2 milioane de locuitori ai Hondurasului, 640 000 sînt analfabeți...**

Pașii aleargă din nou pe cărare. Soarele aninat între copaci rîde voios, dezvelind un mănunchi de dinți ascuțiți și sidefii. Iar pașii băiatului aleargă pe cărare, și bocănitul lor parcă ar spune: grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te!...

Cărarea se lărgește, dispare într-un luminiș în mijlocul căruia răsare un sat măricel, cu o clădire din lemn așezată chiar în drumul băiatului. Geamurile clădirii lucesc în lumina dimineții și o liotă veselă de copii dispare pe ușa școlii.

Pe ușa... școlii? Ei, da — pe ușa școlii.

Băiatul clipește vesel către un altul, care s-a ivit și el într-un suflet:

— Buenos, Juan! îl salută celălalt.

— Buenos... rîde Juan. Ai venit la școală?

— Da.

— Și eu...

De undeva sună **un** clopoțel și copiii se **a**șază în bancă. Banca e mică, doar **pentru** doi, dar Juan o **îm**parte bucuros cu **alți** patru copii. Doar **fie**care străbate prin **pă**dure drum lung **pînă** aici...

Ștefan ZAIDES

Operație migăloasă dar... prețioasă: extragerea perlelor din scoicile „mame".

CUTIA CURIOȘILOR

POPULAȚIA GLOBULUI

Populația lumii a atins cifra de 3 285 000 000 la mijlocul anului 1965, ceea ce reprezintă o creștere de 65 milioane pe an și 180 000 pe zi — se arată în Anuarul demografic al O.N.U. pe anul 1965, care a fost dat publicității la New-York.

Raportul notează o creștere considerabilă a populației urbane, în lume existînd 1 500 de orașe cu peste 100 000 de locuitori, de două ori mai multe decît în urmă cu zece ani. Tokio continuă să rămînă cel mai mare oraș din lume cu 8 901 341 locuitori, urmat de New York cu 7 989 000 locuitori. Dacă se ia în considerație însă populațiile pe ansamblul aglomerărilor urbane, New Yorkul ocupă primul loc cu 11 260 000 locuitori, urmat de Tokio — 10 654 000, Londra — 8 186 830, Paris — 7 369 387, Buenos Aires — 7 000 000, Los Angeles — 6 674 000, Chicago — 6 591 000, Moscova — 6 423 000.

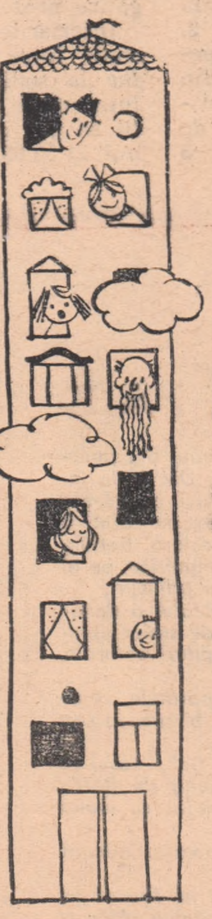
MAGAZIN TEHNICO-ŞTIINŢIFIC

VOM LOCUI LA MII DE METRI ÎNALŢIME?

Pare a fi de domeniul fanteziei. Casele viitorului vor creşte în înălţime, iar oraşele nu se vor mai extinde pe orizontală, ci pe verticală. Cauzele? Multiple! În primul rînd creşterea neîncetată a populaţiei planetei noastre. După ultimile statistici publicate de U.N.E.S.C.O. populaţia lumii creşte în fiecare an cu circa 65 de milioane de locuitori. Aceasta înseamnă că în anul 2000 pămîntul va avea peste 6 miliarde de locuitori. Tot statisticile demonstrează că în viitor imensa majoritate a populaţiei lumii va trăi în marile oraşe, beneficiind de confortul şi civilizaţia pe care acestea le asigură. Pentru a realiza aceste locuinţe arhitecţii şi constructorii din lumea întreagă se gîndesc încă de pe acum la găsirea unor soluţii noi. Care vor fi acestea? De pe acum au început să apară unele din ele. În multe metropole din lume s-au construit în anii noştri clădiri cu 30—40 şi chiar 50 de etaje. Centrul comercial mondial din New York aflat în construcţie va cuprinde 150 de etaje şi va avea înălţimea de 400 de metri. Dar marile construcţii ale viitorului nu vor semăna cu ele. Acestea vor fi adevărate oraşe ca dimensiuni şi posibilitate de adăpostire a oamenilor. Un arhitect american a şi conceput o astfel de clădire. Ea va avea forma unui uriaş vîrf de munte triunghiular, înalt de 1 600 de metri şi cuprinzînd 528 de etaje. Construcţia va fi în întregime din ciment, oţel şi sticlă şi va putea adăposti ea singură 130 000 de persoane. Această cifră reprezintă populaţia unui oraş de mărime mijlocie! Există însă la ora aceasta proiecte şi mai îndrăznete. Un inginer englez a expus în cadrul unei expoziţii care a avut loc recent la Londra un proiect al unei construcţii înalte de 3 200 de metri, cu 850 etaje. Această clădire, în cazul cînd ea va fi realizată, va putea adăposti 500 000 de locuitori! Toate aceste proiecte sînt cu totul realizabile din punct de vedere tehnic chiar în anii noştri. Clădirile uriaşe ale viitorului vor avea un sistem de aer condiţionat pentru a menţine în tot imobilul presiunea atmosferică egală cu aceea de la nivelul mării. În jurul lor vor fi grădini, lacuri, terenuri de joc pentru copii.

Ele vor fi adevărate oraşe, cu şcoli, magazine, teatre şi cinematografe şi tot ce trebuie omului. Un sistem de televiziune cu circuit închis va reduce deplasările în interiorul construcţiei. O singură greutate s-ar putea ivi. Cum se va acomoda organismul omului traiului la o asemenea înălţime şi într-o asemenea aglomerare? Studiul acestor aspecte care nu sînt chiar atît de uşoare ne va arăta dacă omul se va putea acomoda în aceste condiţii.

Toate aceste lucruri care par de domeniul fanteziei astăzi vor fi probabil în viitor realitate.

DIN TOATĂ LUMEA

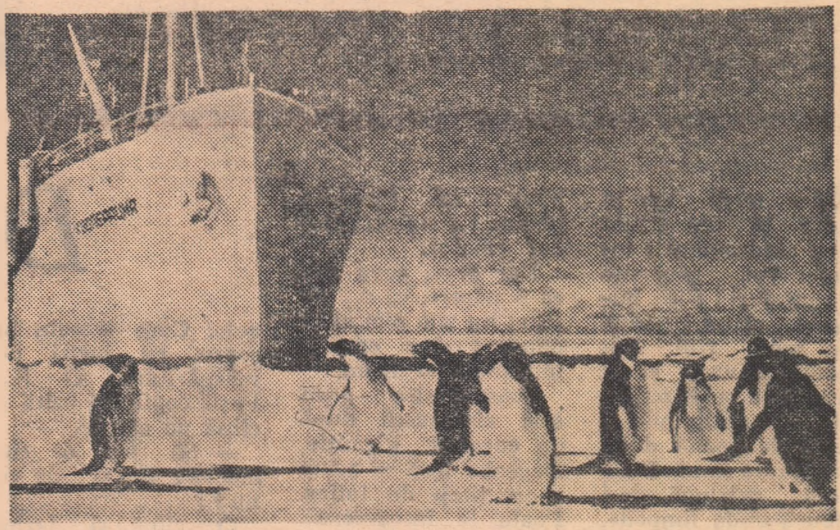
„Platou Station" este numele unei noi staţiuni ştiinţifice din **Antarctica.** Ea va fi situată la o distanţă de 1 000 km de Polul sud şi la o înălţime de 3 900 m. Scopul înfiinţării ei este culegerea de informaţii în domeniul magnetismului terestru şi a condiţiilor meteorologice din regiunea „Polul frigului".

★

Un nou tip de magnetofon tranzistoriat a fost construit în **Japonia.** Comenzile se efectuează pe cale acustică. Microfonul captează vibraţiile sonore de o anumită intensitate pe care banda magnetică le înregistrează. După terminarea vorbirii sau a muzicii, magnetofonul se opreşte automat

★

Zăpadă în loc de ceaţă. Un strat dens de ceaţă împiedica traficul aerian pe aeroportul din **Oslo,** (Norvegia). Un grup de tehnicieni au încercat să răspîndească ceaţa cu ajutorul propanului. Efectul a fost cu totul neaşteptat. A început o ninsoare atît de puternică încît aeroportul a trebuit să fie închis pentru trei ore.

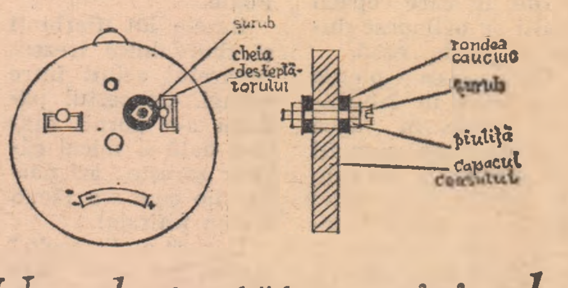
Sfatul pinguinilor. Cum primim oaspeţii?

EXPERIENŢE DISTRACTIVE

Încălziţi apă într-un vas de sticlă pînă la temperatura de 100°C. Adăugaţi în ea sulfat de sodiu pînă la obţinerea unei soluţii suprasaturate. Dacă răcim soluţia, sulfatul de sodiu nu va cristaliza. Este însă suficient să aruncăm în soluţia răcită un mic cristal de sulfat şi întreaga masă din vas va cristaliza imediat.

★

Luaţi 5 foi de hîrtie. Muiaţi fiecare coală de 3—4 ori uscînd-o între timp în următoarele soluţii. Prima foaie o muiem într-o soluţie formată dintr-o lingură de apă caldă la o lingură clorat de potasiu: a doua foaie în aceeaşi soluţie la care mai adăugăm puţin azotat de sodiu; a treia foaie, aceeaşi soluţie cu un mic conţinut de azotat de stronţiu, a patra foaie, aceeaşi soluţie în care adăugăm azotat de bariu, şi ultima foaie aceeaşi soluţie în care adăugăm în plus o cantitate de azotat de cupru. Dacă le aprindem vom observa că prima foaie va arde cu flacără albă, a doua cu flacără galbenă, a treia cu flacără roşie, a patra cu flacără verde, iar ultima va arde cu flacără albastră. Aveţi grijă ca experienţa să fie făcută cu multă atenţie.

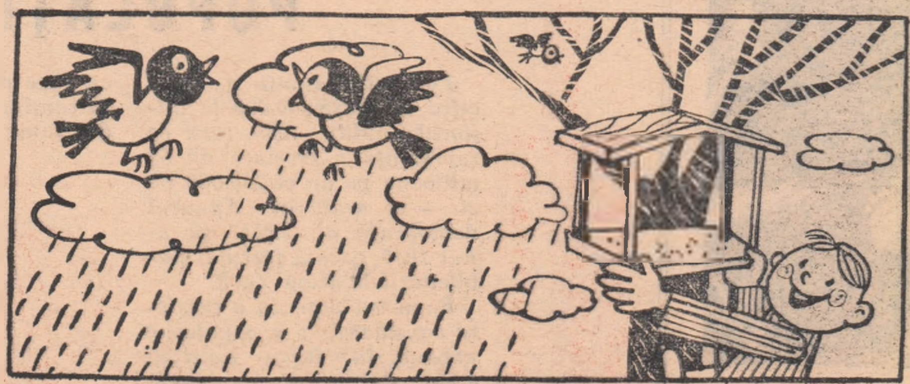
Un deşteptător original

Prezentăm mai jos un dispozitiv simplu, care adaptat ceasului deşteptător va înlocui sunetele clopoţelului cu muzică.

Începem construcţia prin demontarea capacului din spate al ceasului, după care vom practica o gaură în imediata apropiere a orificiului pentru cheia clopoţelului. În această gaură vom fixa un şurub, iar pe cele două părţi ale capacului vom fixa cîte o rondelă de cauciuc şi cîte o piuliţă pentru şurub (vezi figura). Gaura trebuie să fie mai mare decît diametrul şurubului, pentru a putea izola electric şurubul de capacul ceasului. După ce am fixat şurubul, vom lipi de şurub, cu cositor, un fir subţire de cupru izolat în plastic, iar un al doilea fir îl vom lipi de capacul ceasului. După aceasta vom întrerupe unul din firele care merg de la baterie la aparatul nostru de radio cu tranzistori şi legăm cele două capete de cele două fire, izolînd legăturile.

Fixăm deşteptătorul la ora la care dorim să fim treziţi, întoarcem arcul şi lăsăm aparatul de radio în poziţia „deschis". La ora respectivă circuitul se va închide şi vom fi treziţi de muzica de la aparatul de radio.

Şerban GHINDEANU

— Ce-ţi pasă de ploaie şi de frig? „Restaurantul" este deja instalat!

FILATELIE

În cursul lunii noiembrie va fi pusă în circulaţie o nouă emisiune de mărci poştale „Animale preistorice" mamifere mai deosebite, care au trăit în vremuri îndepărtate pe teritoriul patriei noastre.

Valoarea de 5 bani reprezintă **Ursus Spelaeus** — ursul de cavernă; — valoarea de 10 bani reprezintă **Mamuthus Trogontherii** — Elefantul de stepă; valoarea de 15 bani reprezintă **Bison Priscus** — zimbrul; valoarea de 55 bani reprezintă **Archidiscodon Meridionalis** elefantul sudic; valoarea de 1,55 reprezintă **Megaceros Eurycerus** — cerbul gigant; valoarea de 4 lei reprezintă **Deinotherium Gigantissimum** — deinoteriu — elefant uriaş.

ANCHETA NOASTRĂ

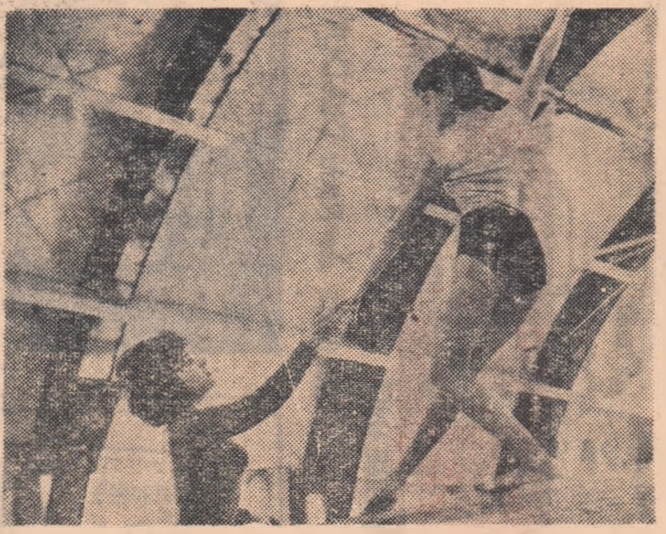
despre

Una din definițiile „campionului"

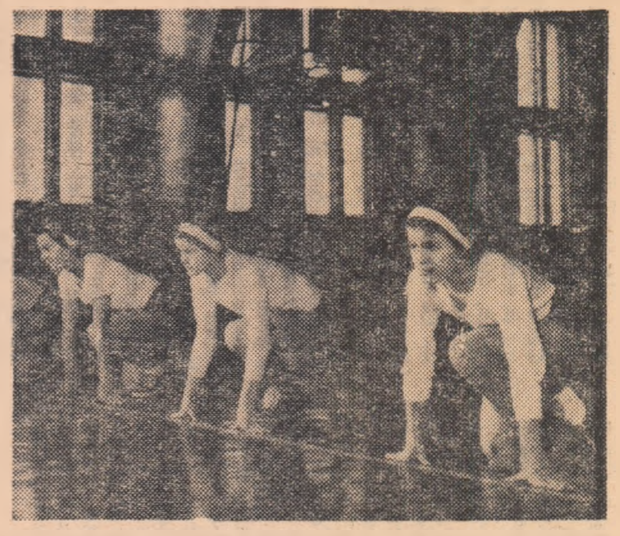
E adevărat că, de regulă, în sport „cîştigă cel mai bun" ; şi totuşi, cîte finale nu încununează cu lauri un campion despre care nu toată lumea poate spune fără rezerve : e cel mai bun, joacă cel mai frumos !

Cutare echipă a cîştigat cupa la fotbal fiindcă portarul advers a alunecat pe-un smoc de iarbă, alta — de volei — a cîştigat un campionat fiindcă un adversar, intimidat de tribune, a greşit o **servă** ; alta — cu „ajutorul" arbitrului etc.

E adevărat că şi în alte sporturi se poate să pierzi fiindcă... ți s-a pus un cîrcel la picior (înotînd) sau ți-a dat cineva un ghiont la start (alergări) ; dar în general aici, în lupta „om la om", e mai multă claritate. Şi atunci campionul e cel care — chiar dacă nu bate pe ceilalți foarte categoric, e cel ce **iese primul** — adică definiția generală a campionului. Iată însă şi alt caz. La un concurs atletic al şcolarilor din comuna Cochirleanca, raionul Rm. Sărat, la săritura în lungime, „vîrfurile" concurenților au realizat 3,30 (Popa Gheorghe), sau 3,50 (Stratone Aurel). Dintr-o dată, cînd cîştigătorul urcase un picior pe podium, Barcan Stan, din satul Roşioru, sare... 4,50 m. Adică cu 1 m mai mult. (Încercați să vă imaginați diferența ; e în genul victoriilor la maraton ale lui Bikila Abebe. Nu uitați că, în alte probe, pentru o secundă sau un centimetru, cîtă bătaie de cap, ani de zile, au atleții !).

Dacă n-am vedea şi bîrna, figura ne-ar duce cu gîndul la „Odette" sau „Giselle".

Startul e poate momentul cel mai încordat al cursei şi nicidecum un... repaos.

COMPETIȚII ŞI CAMPIONI

Mai are cineva o îndoială asupra campionului ? Dar mai important decît asta e că în asemenea cazuri spui cu plăcere : **jos pălăria !** Aştepți întrecerea ca pe un spectacol.

Nu ştiu cît timp îşi va ține adversarii la distanță năstruşnicul săritor din Roşioru, dar deocamdată el semnifică acea definiție a campionului, care surîde celor mai mulți prichindei.

Se caută un organizator

Iată-ne la Liceul nr. 2 din Arad. Aici, sportul are o mulțime de prieteni. Preferințele sînt diferite : unora le place fotbalul, altora — voleiul, gimnastica, handbalul, atletismul. De altfel, multă vreme, echipa de volei (fete) a fost campioană pe oraş, iar atleți ca Vladimir Barbos şi Alexandru Cernei ocupau locuri de frunte în concursurile de triatlon.

Dar în momentul de față ? Răspunsul ni-l furnizează cîțiva pionieri, şi ei mari amatori de sport :

— Vedeți, la noi în şcoală se pot alcătui oricînd echipe bune de fotbal, handbal sau volei. Avem o mulțime de sportivi buni.

— Ce competiții ați organizat ?

— Păi — spune unul — în primăvară s-a desfăşurat un „turneu-fulger" la fotbal.

— Fetele au ocupat locul I la volei pe oraş — completează altul.

— De mult ?

— De, nu chiar aşa de curînd... Prin trimestrul III al anului trecut.

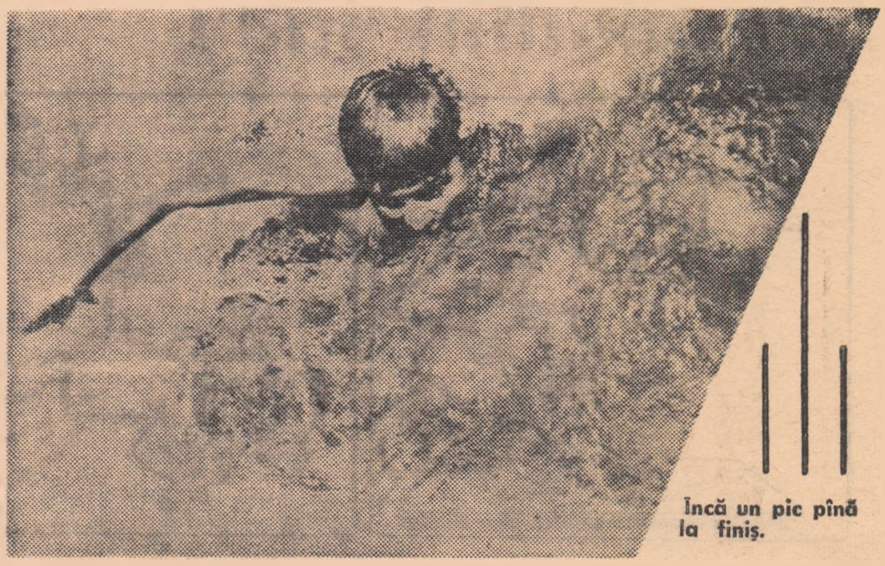
— Dar acum, de cînd ați început şcoala, ce ați făcut ?

— Ne-am antrenat.

— În vederea vreunui concurs ?

— Ne-am antrenat în cadrul orelor de colectiv sportiv... De fapt, am vrea şi noi să participăm la un concurs. Să ne măsurăm forțele. Dar dacă nu-l organizează nimeni...

Într-adevăr, pentru fiecare ramură sportivă se găsesc destui amatori. Un singur lucru nu se găseşte printre cei aproape 1 000 de pionieri de aici : un organizator. Le propunem să dea un anunț la „mica publicitate". S-o găsi — pînă la urmă — cineva care să le organizeze concursuri !

Încă un pic pînă la finiş.

O să fie sau nu gol ? !

Doi ani pentru ...o secundă

Totuşi, aşa s-au petrecut lucrurile. Mai bine de doi ani i-au trebuit Danielei Coroiu de la Liceul nr. 2 din Reşița pentru a cîştiga cîteva zecimi de secundă. Vreme în care nu şi-a precupețit nici un efort. Dorința de a realiza un timp cît mai bun la 400 m liber n-a slăbit-o nici o clipă. „Trebuie să reuşesc !" Cea mai mare parte din timpul liber şi-o petrecea la bazin. Asculta cu atenție sfaturile antrenorului, exersa de zeci de ori... Cu prilejul concursurilor pentru copii organizate pe oraş asalta „secunda de aur".

Ziua cea mare a venit. A aşteptat-o mai bine de doi ani, dar nu în zadar. La Bucureşti, în cadrul unui concurs de natație, Daniela a realizat un timp excelent : 5'28"2/10 pe distanța de 400 m. Şi tot în ziua aceea a mai avut o bucurie : a cîştigat şi proba de 200 m liber, stabilind un nou record republican de juniori şi copii.

A doua zi se desfăşura proba de 800 m liber senioare. Ar fi dorit şi Daniela să ia startul. Antrenorul i-a ghicit intenția. A înscris-o şi pe ea. A luat un start foarte bun. Chiar de la primii metri a atacat puternic. Uitase tot : şi că se întrece cu senioare, şi că îşi propusese să nu „trădeze" proba ei favorită — 400 m. Iar la sfîrşit — surpriză. Crainicul bazinului a anunțat un nou record republican de senioare, junioare şi copii la 800 m liber.

Era recordul Danielei Coroiu din Reşița.

Ilie TRAIAN
Emil BUNEA.

De vorbă cu cititorii

Nici nu vă închipuiți, dragii mei, cu cîtă nerăbdare am aşteptat momentul acesta. Voiam să vă comunic o veste extraordinară.

Croşetă neascultătoare

Parcă văd că vă minunați. Cum... croşetă neascultătoare, ce, e un copil, poate fi şi ea ascultătoare sau nu ? Ei bine, aflați că se poate ! De unde ştiu ? de la corespondenta noastră. **Văcăriuc Livia** din clasa a IV-a B, Liceul din localitatea Vama, Cîmpulung Moldovenesc. Ea mi-a scris că : „Într-o zi, cineva a venit în clasă cu o idee „să formăm un cerc al mîinilor îndemînatice". Zis şi făcut. Din ziua aceea ne-am propus să croşetăm. Toate fetițele cu croşete şi ață am început să facem lănțişoare, şi ochiuri. Începutul e tare, tare greu ! Croşeta, aşa cît o ştiți de mică, nu vrea să ne asculte... Dar nu o vom lăsa pînă cînd va deveni ascultătoare, pînă cînd ne vom împrieteni şi împreună vom lucra cea mai frumoasă dantelă..."

Dragă Livia, îți dorim mult succes ție şi colegelor, şi nu ne uita. Poate ne trimiți o bucățică din „cea mai frumoasă dantelă". Aşteptăm.

Şi acum, să vă prezint două şcolărițe care şi-au manifestat dorința de a deveni corespondentele gazetei noastre.

Elena şi Felicia

Scrisorile lor au sosit în aceeaşi zi doar că plicul elevei **Slav Elena** a venit de la Giurgiu, iar cel al Feliciei **(Lupaşcu Felicia)** tocmai din Timişoara. Să ştiți că pe amîndouă vă primim cu multă bucurie în rîndul prietenilor noştri. De la voi şi de la toți ceilalți corespondenți aştept noi veşti.

prietenul vostru
VALENTIN

PENTRU SERBĂRILE VOASTRE PIONIEREȘTI

Două poezii de
Ion CRÎNGULEANU

CÎNTARE

Dragă mamă, dragă țară,
Cu luceafăr la brățară
Dragă patrie, cu munți,
Cu păduri și miei mărunți,
Cu feciori în hore largi,
Cu izvoare-n care spargi
Luna cînd în vis răsare;
Din aripi îți dau cîntare
Și te laud pentru cer
Către care cresc, din fier,
Azi, cetăți înflăcărate
Mari, muncitorești palate;
Mie-mi crește fruntea clară,
Dragă mamă, dragă țară,
Să-ți devin făuritor
De zidiri în viitor.
Dar acum, ți-aduc în dar
Prin cravata mea de jar
O cîntare să-nfiripe
Chipul tău printre aripe...

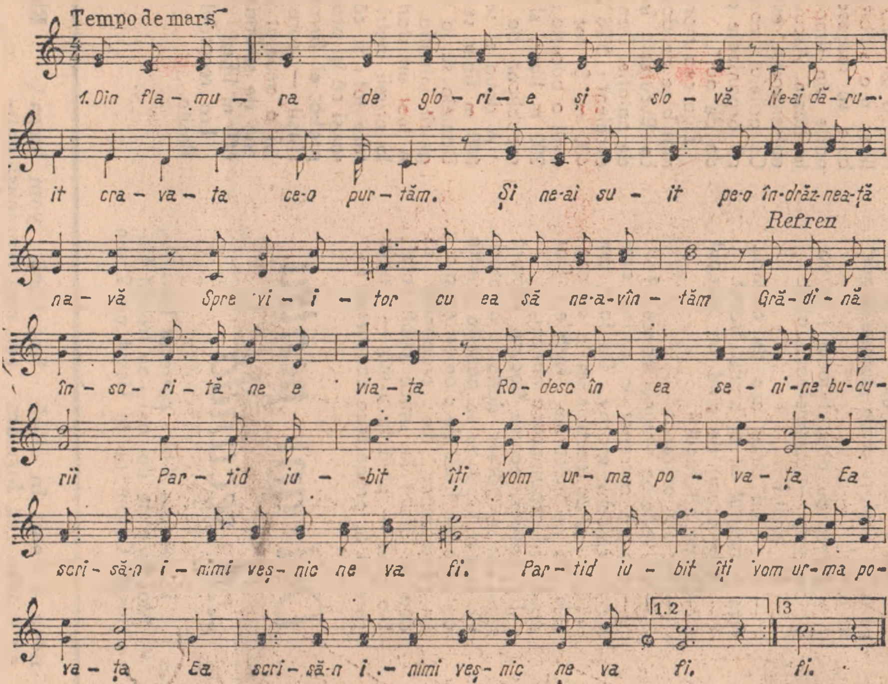
CA UN STOL DE RÎNDUNICI

Pentru tine, drag partid, cu mama
Stau adeseori și-o rog să-mi deie
Ascultare unui vers făcut de mine
Ce-mi aprinde-n frunte o scînteie.

Ca un stol de rîndunici în primăvară
Mi-s cuvintele curate și depline,
Printre cîntece și slovele din carte
Cresc și mă ridic spre viitor prin tine.

PARTID IUBIT

Versuri: Vasile MANUCEANU — Muzica: Liviu IONESCU

II
Cocori semeți sub cer de primăvară
Sînt anii noștri tineri, luminoși
Și înfrățit cu luna cea sprințară
Ni-i cîntecul ce ți-l cîntăm voioși

III
Ești pentru visuri vie împlinire
Și fericirii noastre făurar,
Părinte bun, ți-aducem mulțumire,
Ți-aducem sîrguința noastră-n dar.

Dragi copii, veți putea asculta acest cîntec la radio, în ziua de 13 noiembrie a.c. pe programul II, la ora 9,50 și în ziua de 16 noiembrie a.c. pe programul I, la ora 10,03.

Album cinematografic

PIERRE BRICE

Pierre Brice absolvent al Conservatorului de dramă din Paris, a început prin a fi dansator, cîntăreț, figurant în piese de teatru. A debutat pe ecrane în anul 1959. După aproape 30 de roluri în filme italiene, regizorul Harald Reinl din R.F.G. l-a distribuit în rolul principal din serialul „Winnetou", ecranizare a unor cunoscute romane de Karl May. Pentru spectatorii care l-au îndrăgit, o surpriză: în vara acestui an a fost oaspetele țării noastre, schimbînd pana ce împodobea coiful de șef de trib indian cu coiful roman al generalului Severus din coproducția româno-franceză „Dacii". Noul rol i-a prilejuit neuitate întîlniri atît cu istoria patriei cît și cu frumusețile ei deoarece filmările l-au purtat pe meleagurile Hațegului, pe malul Dunării,

în munții Bucegi. Cum filmul se află în prezent la montaj, pe curînd, bucuria premierei!

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20: Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

CEL MAI...

Foileton de Mircea SÎNTIMBREANU

Ilustraţii de Radu DULDURESCU

La ora şapte dimineaţa, în spălător, cu bluza pijamalei spînzurată pe umăr, ca o statuie abia dezvelită, era cel mai frumos băiat din lume. *I-o spunea oglinda care îi reflecta faţa rotundă, roşcată, vîrtejul frezei şi mai ales zîmbetul larg, atît de larg, încît părea agăţat de urechi cu un gumilastic.*

Pe la ora zece, devenea subit cel mai puternic. *Era de ajuns pentru aceasta ca motanul costeliv, tras de coadă, să se zbîrlească şi să o ia înfricoşat la goană sau, şi mai simplu, să prindă în „şpiţ" o castană. Aşa, fiind el* cel mai frumos *şi* cel mai puternic băiat din lume, *devenea dintr-o dată (şi pe deasupra)* cel mai deştept.*Era clipa cînd, după ce arunca o privire în orar, îşi făcea ghiozdanul fără să deschidă vreo carte, pregătindu-se de plecare la şcoală. Pleca...*

Pe la şase după-amiază se întorcea. Ziua îl năpădise ca o cenuşă. La ora întîia, celui mai frumos băiat din lume i se ceruse să îşi taie unghiile. Erau atît de lungi şi atît de murdare... La ora doua, părăsea arena şi cel mai puternic. *Ciudat, chiar la ora de gimnastică. Se prăbuşise, sufocat, la cea de a treia flotare... Fix la ora patru, cununa de laur* **de pe fruntea celui mai deştept băiat** *din lume îşi lepăda, veştejită, ultima frunză... Chiar la lecţia despre frunză.*

— Nervurile? Da, ştiu... Apar atunci cînd frunzele sînt nervoase...

Clasa rîdea şi omul nostru nu ştia dacă n-a devenit cumva, brusc, cel mai spiritual băiat din lume. *Pentru cincizeci de minute doar, căci era timpul să devină şi* cel mai isteţ *la ora următoare, cînd spunea că şi-a uitat acasă carnetul de note şi dacă-i dă voie îl aduce în cinci minute, dar se întorcea fără el, explicînd că uşa era inchisă, fiindcă mama lucrează în schimbul întîi şi nu s-a întors, tata în schimbul doi şi tocmai a plecat, iar mătuşa la care au lăsat cheia a plecat la o farmacie tocmai în Tei...*

Se termina o zi de şcoală şi el se întorcea acasă. Cînd intra în curte, amurgul, oboseala, foamea îi ţineau tovărăşie. Se oprea lîngă motan şi îl mîngîia pe îndelete.

Motanul torcea.

— Ce suflet bun am... sînt cel mai bun băiat *din lume, nu-i aşa?*

Motanul zvîcnea din coadă, parcă *a proba.*

Ceva mai tîrziu, o dată cu întunericul, intra în casă şi aprindea lumina. Se uita in orar, muşcînd dintr-o felie de pîine dată cu untură şi boia.

— Ce avem ora intîia? Româna — Ce avem la română? — Gramatica?

— Ce avem la gramatică? — Superlativul.

Deschidea cartea şi incepea să citească mestecind: — „Superlativul este un grad de comparaţie al adjectivului... superlativul absolut se formează introducînd particula cel mai...*" De exemplu: cel mai frumos... cel mai deştept... cel mai bun..."*

Se oprea şi afta.

— Superlativul... Ţţ... Greu... Greu... Greu de tot... Cel mai greu lucru *din lume!*

Şi zvîrlea cît colo cartea. Motanul tresărea, apoi începea să lingă precaut superlativul, ferindu-se doar de sare şi de boia.

